

ANTIO ALIKH

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιoδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Επιμέλεια: Ελένη Χονδρονάσιου
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Νάσος Βάγιας
Εκτύπωση: Βιβλιοτεχνία
Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Στίνης

© 2018 για την ελληνική γλώσσα εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ
Δ/ση αλληλογραφίας Αγίου Νικολάου 8, Μαρούσι 15122
τηλ-fax: 210 8021333
<http://www.iviskospublications.gr>
e-mail: info@iviskospublications.gr
ISBN: 978-618-5093-67-9

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΑΛΗΣ
ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΙΟ ΑΛΙΚΗ

Μυθιστόρημα

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Στην Αλίκη Βουγιουκλάκη!

*Όταν, παιδάκι, έβλεπα τις ταινίες της,
νόμιζα ότι ήταν ένας άγγελος.
Ακόμα πιστεύω ότι, αν υπήρχαν άγγελοι,
θα είχαν τη δική της μορφή.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σαν όνειρο έτοιμο να σαλπάρει	11
Αλήθειες στον καθρέφτη	83
Η ειδοποιός διαφορά του «είναι» και του «φαίνεσθαι»	125
Ρωγμές στη λιακάδα	183
Η μέρα που έγινε ανάμνηση	215
Τα αλμυρά μαργαριτάρια της θάλασσας	267
Κράτησέ μου αυτήν την άνοιξη	327
Επίλογος	387

Σαν όνειρο έτοιμο να σαλπάρει

Το διάφανο, καλοκαιρινό φως παιχνίδιζε ανάλαφρα με τα πρώτα χρώματα του σούρουπου και το λιμάνι της Πάτρας αποκτούσε μια εντελώς ξεχωριστή και αισθαντική εικόνα που όμως περνούσε σχεδόν απαρατήρητη, εκτυλισσόμενη στο παρασκήνιο της έντονης κινητικότητας οχημάτων και επιβατών.

Διάσπαρτοι ήχοι από κόρνες, σφυρίγματα και φωνές μπερδεύονταν μεταξύ τους και διαχέονταν στον χώρο του λιμανιού που -όπως πάντα- ήταν έντονα διαποτισμένος από εκείνη την κρυφή αλλά τόσο τερπνή προσμονή του καθενός για το νέο ταξίδι που σύντομα θα ξεκινούσε...

Ντυμένοι με τις λευκές, θερινές τους στολές, οι λιμενικοί κινούνταν ευέλικτα μπροστά από τις προβλήτες, επιφορτισμένοι με το καθήκον να ρυθμίζουν την ομαλή κυκλοφορία και την επιβίβαση των ταξιδιωτών στα πλοία, που είχαν ως προορισμό κάποιο ιταλικό λιμάνι.

Ανάμεσα στα δεκάδες οχήματα, που ανέμεναν υπομονετικά τη δική τους σειρά για επιβίβαση, συγκαταλεγόταν και ένα εμφανώς καινούργιο, λευκό υπερυψωμένο πούλμαν.

Τα σκούρα, αδιαφανή τζάμια του στα μεγάλα παράθυρα ήταν ερμητικά κλειστά. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί πως ήταν σαν να επεδίωκε να συγκρατήσει ερμητικά κλειστή στο εσωτερικό του τη –φαινομενικά, τουλάχιστον- ανέμελη διάθεση των επιβατών του, αλλά και όλες εκείνες τις προσδοκίες, ανομολόγητες και μη, που είχαν προσδώσει στο συγκεκριμένο ταξίδι την αίσθηση ενός ξεχωριστού –ενδεχομένως μάλιστα για κάποιους– λυτρωτικού δώρου...

«Ε, λοιπόν, ακόμα δυσκολεύομαι να το πιστέψω! Ποιος να μας έλεγε πως σε λιγότερο από έναν μήνα θα ταξιδεύαμε και πάλι για Ιταλία!» είπε η Καίτη, απευθυνόμενη στη Μάχη που καθόταν δίπλα της.

«Και αυτή τη φορά, μάλιστα, στη Βενετία!» συμπλήρωσε εκείνη με μια έκφραση ενθουσιασμού να αγκαλιάζει την τελευταία της λέξη.

«Και το πιο ωραίο ξέρεις ποιο είναι;» συνέχισε.

«Ότι πάντοτε ονειρευόμουν να πάω στη Βενετία! Και όμως δεν τα είχα καταφέρει ποτέ!» είπε με βαθιά περισυλλογή, που, όμως, κράτησε ελάχιστα μόλις είπε τα επόμενα λόγια.

«Και να που τώρα, ενώ ακόμα δεν είχα καλά-καλά αδειάσει τις βαλίτσες μου από τη Ρώμη, άρχισα να ετοιμάζομαι για ένα καινούργιο ταξίδι, αυτή τη φορά μάλιστα για τη Βενετία! Τι εκπλήξεις επιφυλάσσει καμιά φορά η ζωή! Ας είναι, βέβαια, πάλι καλά ο Άρης γιατί χωρίς αυτόν...»

Η έκφραση του προσώπου της Καίτης έγινε αμέσως πιο

γλυκιά λόγω της στοργικής αγάπης, που ένιωθε και εκείνη για τον νεαρό εργοδότη τους.

«Ο Άρης!» επανέλαβε το όνομά του με τον τόνο της φωνής της να βγάζει μια ζεστασιά.

«Ο Άρης είναι χρυσό παιδί! Εγώ όμως επιμένω πως δεν είναι σωστό να μας καλύψει και πάλι τα έξοδα του ταξιδιού. Εντάξει, να δεχτώ πως το προηγούμενο ταξίδι στη Ρώμη ήταν ένα δώρο από εκείνον, για να μας ευχαριστήσει για τη συνεργασία μας μαζί του, αλλά τώρα θεωρώ πως είναι υπερβολικό. Γι' αυτό, να ξέρεις, πως εγώ τουλάχιστον, θα βρω αυτή τη φορά έναν τρόπο να πληρώσω».

Η πάντα φειδωλή, ωστόσο, με τα χρήματα, Μάχη, απόρησε με το σκεπτικό της Καίτης.

«Αυτό το πείσμα σου ειλικρινά δεν το καταλαβαίνω. Αφού ο άνθρωπος είχε όλη την καλή διάθεση να μας κάνει πάλι ένα υπέροχο δώρο, εσύ γιατί θες να τον φέρεις σε δύσκολη θέση; Δεν καταλαβαίνεις πως θα τον στενοχωρήσεις; Και να σου πω και κάτι άλλο; Αυτό το ταξίδι δεν κοστίζει τόσο όσο της Ρώμης. Είναι πολύ πιο οικονομικό. Τώρα, αν εσύ εξακολουθείς να αισθάνεσαι υποχρεωμένη, ευχαρίστησε τον άλλη μια φορά και είσαι εντάξει!» Η άποψη, ωστόσο, της Μάχης δεν φάνηκε να πείθει την Καίτη.

Οι δύο γυναίκες μαζί με μια ακόμα, την Τζέλα Δεληγιώργη, είχαν συνεργαστεί πριν από περίπου δυο δεκαετίες στο κεντρικό κατάστημα του ινστιτούτου αδυνατίσματος των Weight

Watchers στην Αθήνα. Τα τελευταία τρία χρόνια συνεργάζονταν, πλέον, με τον ταχέως ανερχόμενο διαιτολόγο -με επιπρόσθετες σπουδές ψυχολογίας- Άρη Χανιωτάκη, ο οποίος διατηρούσε το γραφείο του στον κεντρικό πεζόδρομο της πόλης του Περιστερίου.

Από την αρχή της συνεργασίας τους, η Τζέλα Δεληγιώργη με τη Μάχη Ζήση είχαν μια πολύ έντονη ανταγωνιστική σχέση, την οποία προσπαθούσαν να συγκαλύψουν μέσα στα όρια της επαγγελματικής ευπρέπειας, χωρίς, βέβαια, να απουσιάζουν οι εκατέρωθεν αιχμές, με υπονοούμενα της μιας για την άλλη, και παρά τον ρόλο διαιτητή, που έπαιζε συνεχώς ο άνθρωπος που τις γνώριζε τόσο καλά και τις δύο, η Καίτη Μελά.

«Αυτό εκεί είναι το πλοίο με το οποίο θα ταξιδέψουμε, Ελένη;» ήχησε τότε η φωνή της ιδιόρρυθμης Τζέλας, δείχνοντας κάποια νευρικότητα. Αμέσως έγειρε το κεφάλι της στο πλάι του μπροστινού καθίσματος, επιδιώκοντας να έχει και οπτική επαφή με την καλοσυνάτη ξεναγό, στην οποία είχε μόλις απευθυνθεί.

«Μάλιστα, κυρία Τζέλα» της απάντησε εκείνη πρόθυμα, ενώ αμέσως μετά το βλέμμα της ξεστράτισε για λίγο και διασταυρώθηκε, για μια μόνο στιγμή, με τα βαθιά, γκριζοπράσινα μάτια του Άρη, που καθόταν δίπλα στην Ελένη και έδειχνε να την κοιτά με μεγάλη επιμονή.

Η Ελένη, που τόσο είχε ποθήσει αυτή τη ματιά, τώρα φαι-

νόταν πως δεν μπορούσε να αντέξει το βάρος της.

Είχε ονειρευτεί άπειρες φορές αυτή τη στιγμή. Ζούσε με αυτήν την προσμονή. Κι όμως, τώρα ένιωθε αδύναμη και πλήρως εκτεθειμένη απέναντι σε αυτή τη ματιά του Άρη· μπορούσε να εισχωρεί μέσα της, να καταλαβαίνει τι αισθάνεται για εκείνον, «απογυμνώνοντάς» την και αφήνοντάς την απόλυτα ανοχύρωτη και ανέτοιμη να δεχτεί αυτό το βλέμμα του και ό,τι επρόκειτο να συμβεί.

Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει σε αυτό το τόσο διεισδυτικό βλέμμα, που ένιωθε να τρυπώνει στην ψυχή της. Ήταν κάτι τόσο παράξενο. Συναντούσε και πάλι μέσα του εκείνη την απaráμιλλα γοητευτική, παιχνιδιάρικη διάθεση του Άρη, η οποία όμως, αυτή τη φορά, ένιωθε να συνοδεύεται και από κάτι βαθύτερο, κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει μέσα της...

Ίσως, όμως, αυτή δεν ήταν παρά μια λανθασμένη εντύπωση της Ελένης, την οποία είχε προκαλέσει η ίδια η ματιά του Άρη, που αρκούσε, για να παρακινήσει όλες τις αισθήσεις του οργανισμού της σε μια μεθυστική υπερένταση, που της έδινε, παράλληλα, νέα πνοή, κάνοντάς την να νιώθει εντελώς ξεχωριστή.

Τη διέθετε, άλλωστε, αυτήν την ικανότητα ο Άρης και φρόντιζε να την αξιοποιεί, προκαλώντας την αίσθηση της μοναδικότητας σε όποια γυναίκα είχε απέναντί του, κάτι που δεν φαινόταν καθόλου δύσκολο για εκείνον, καθώς ήταν ένας ιδιαίτερα ελκυστικός νεαρός άνδρας, που εξέπεμπε μια πηγαία

αίσθηση δυναμισμού και αυτάρκειας.

Συνδύαζε ένα παρουσιαστικό γεμάτο νιότη, υγεία και αρρενωπή ομορφιά, ενώ έμοιαζε να έχει έναν πλούσιο συναισθηματικό κόσμο. Και αυτό ήταν κάτι που ενίσχυε, ακόμα περισσότερο, τη γοητεία του, προκαλώντας σε κάθε γυναίκα την εντύπωση πως ήταν αποκλειστικά δικός της, έστω και στο πλαίσιο μιας επαγγελματικής σχέσης.

Στον εργασιακό τομέα, ο Άρης λόγω της άριστης επαγγελματικής του κατάρτισης, σε συνάρτηση με την εμπειρία αλλά και την ήρεμη και στιβαρή φωνή του, κατόρθωνε να διεισδύει στο μυαλό και να επικοινωνεί με τα συναισθήματα των συνεργατών αλλά και των πελατών του. Αυτή του η τακτική είχε αποδειχτεί εξαιρετικά επιτυχής στην άσκηση του επαγγέλματός του, συνεπικουρούμενη φυσικά και από την άκρως γοητευτική εξωτερική του εμφάνιση, που αποτελούσε ένα από τα αδιαφιλονίκητα προσόντα του.

Η αφοσίωσή του στο άθλημα της κολύμβησης, που τόσο πολύ αγαπούσε, και το γεγονός ότι περνούσε αρκετό από τον ελεύθερο χρόνο του στο κολυμβητήριο του Χαϊδαρίου, της περιοχής όπου είχε μεγαλώσει και εξακολουθούσε να κατοικεί, τον είχε ανταμείψει, σμιλεύοντας τους μύες του κορμιού του.

Το αρκετά στεγνό του πρόσωπο, με τις έντονες γωνίες και τα αδρά αρρενωπά χαρακτηριστικά, φωτιζόταν από δύο ευφυή γκριζοπράσινα μάτια που, όταν εστίαζαν σε κάποιον και διασταυρώνονταν μαζί του, είχαν τη δύναμη να τον αποσπούν

από οτιδήποτε άλλο, όπως ακριβώς συνέβαινε και τώρα με την ξεναγό αυτού του ταξιδιού, την Ελένη. Όχι, βέβαια, πως για εκείνη θα μπορούσε, στην πραγματικότητα, να υπάρξει άλλος περισπασμός εκτός από τον ίδιο τον Άρη, που είχε γίνει πια ένα με το «είναι» της.

Εκείνο το απόγευμα, ο Άρης φαινόταν πολύ ευδιάθετος και χαλαρός, περισσότερο ίσως από κάθε άλλη φορά. Η εικόνα, άλλωστε, που αντίκριζε κάποιος που τον έβλεπε για πρώτη φορά, παρέπεμπε περισσότερο στην όψη ενός αθλητή παρά σε έναν από τους, πλέον επιτυχημένους επαγγελματικά, νέους επιστήμονες.

Φορούσε ένα μοντέρνο μπλε τζιν παντελόνι, το οποίο αγκάλιαζε τους σφριγηλούς μηρούς του που διαγράφονταν από μέσα, ενώ το πορτοκαλί μπλουζάκι του αναδείκνυε τον καλογυμνασμένο κορμό του, τις ανοιχτές του πλάτες, την επίπεδη κοιλιά και τους δυνατούς τετρακέφαλους μύες του.

Τα καστανά μαλλιά του είχαν μια ελαφρά ατημέλητη όψη, που προσέδιδε μια περαιτέρω νεανική πινελιά στην εμφάνισή του. Το πρόσωπό του απέπνεε μια έκφραση ηρεμίας και εκείνη η αδιατάρακτη αυτοπεποίθηση στο βαθύ γκριζοπράσινο βλέμμα του προκαλούσε την εντύπωση πως ο Άρης είχε πάντα τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης. Της όποιας κατάστασης...

Άραγε, όμως, ήταν πράγματι έτσι;

«Πολύ ωραίο πλοίο! Και σίγουρα έτσι μεγάλο που είναι δεν θα κουνάει καθόλου» μονολόγησε η ανασφαλής Τζέλα σε μια

αμφίβολη προσπάθεια να πείσει, πρωτίστως, τον εαυτό της. Μια προσπάθεια, ωστόσο, που φρόντισε άμεσα να τορπιλίσει η Μάχη.

«Μπα! Μην το λες» πετάχτηκε αμέσως εκείνη από απέναντι. «Έχω ακούσει –δεν ξέρω βέβαια αν είναι αλήθεια–, πως αυτά τα νεότευκτα πλοία, σχεδόν επιπλέουν πάνω στο νερό. Επομένως, λογικό είναι, αν πιάσει καμιά τρικυμία μεσοπέλαγα να κουνηθούμε λίγο. Αλλά πόσο πια θα διαρκέσει; Είμαι σίγουρη πως έχεις πάρει μαζί σου χαπάκια για τη ναυτία» ολοκλήρωσε τη φράση της με μια κρυφή ευχαρίστηση, βλέποντας το φοβισμένο βλέμμα της Τζέλας, που ανησυχούσε μην πάθει κάτι.

Η Καίτη, ωστόσο, ανέλαβε να δημιουργήσει μια ευχάριστη ατμόσφαιρα.

«Η Μάχη αστειεύεται» είπε, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στην Τζέλα, που την κοιτούσε με ανησυχία. «Άλλωστε είναι γνωστό πως το καλοκαίρι η θάλασσα στο Ιόνιο είναι λάδι. Αλίμονο, Ιούλιο μήνα έχουμε!»

Η κάπως ευτραφής και καλοκάγαθη Βαγγελιώ, υπεύθυνη για την καθαριότητα του γραφείου του Άρη, η οποία ήταν πολύ αγαπητή σε όλους, ειδικά όμως στον εργοδότη της, που εκτιμούσε τον καθημερινό αγώνα της για την επιβίωση, συγκατένευσε, όπως άλλωστε έκανε σχεδόν πάντα στη ζωή της, ακόμα και όταν δεν αντιλαμβανόταν πλήρως τι συνέβαινε γύρω της. Εκείνο που είχε σημασία για εκείνη ήταν να μη δυσχεραστεί

ποτέ κανέναν και για τον λόγο αυτό φρόντιζε να συμφωνεί πάντοτε με όλους.

Στο άκουσμα αυτού του διαλόγου, ένα γλυκό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της Ελένης, που, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει, είχε διατηρήσει κάτι από την κοριτσίστικη δροσιά της νιότης της. Μέσα της, άλλωστε, η Ελένη ένιωθε ότι ήταν ακόμη κορίτσι, ότι στην πραγματικότητα δεν είχε μεγαλώσει ποτέ. Ή, μάλλον, ένιωθε σαν μια γυναίκα 43 ετών, που θεωρούσε πως δεν είχε στερήσει από το κορίτσι, που ήταν κάποτε, το δικαίωμα να εξακολουθεί να υπάρχει, με κάποιον τρόπο, στη ζωή της.

Η Ελένη ήταν μια λεπτοκαμωμένη κοπέλα, μετρίου αναστήματος, με κοντά, πυρρόξανθα μαλλιά, και δυο ζωηρά σκούρα πράσινα μάτια, που εύκολα κέρδιζαν όποιον βρισκόταν απέναντί τους. Ήταν έντονα συναισθηματική, αλλά και ευθύς ως χαρακτήρας και αυτό καθρεφτιζόταν στο βλέμμα της.

Η ίδια θεωρούσε τον εαυτό της ως ένα απλό πλάσμα, που είχε μάθει να μην αποζητά τίποτα το περίπλοκο. Με μια τέτοια, λοιπόν, απλότητα προσέγγιζε και τους άλλους ανθρώπους. Εκείνοι, που αντιλαμβάνονταν την τόσο αγνή της πρόθεση, ανταποκρίνονταν στη ζεστασιά που τους ενέπνεαν οι αυθόρμητες εκφράσεις του προσώπου της, η τρυφερότητα του βλέμματός της, στον πράσινο βυθό του οποίου, ωστόσο, υπήρχε πάντα κάτι ευάλωτο αλλά και φοβισμένο μαζί.

Ίσως να ήταν εκείνη η βαθιά επίγνωση της μοναξιάς, που

ένιωθε πάντα στη ζωή της. Γιατί, αν και η Ελένη έδειχνε να είναι ένα ευχάριστο πλάσμα, που επεδίωκε την ανθρώπινη επικοινωνία και ήθελε πάντα να κάνει τους άλλους να περνούν όμορφα μαζί της, υπήρχε μέσα της βαθιά ριζωμένη η πεποίθηση, πως η δική της πορεία ήταν και θα παρέμενε για πάντα μοναχική επειδή... επειδή δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά!

Πίστευε πως η ίδια της η ζωή της είχε δείξει το πιο σκληρό πρόσωπό της και μάλιστα από πολύ νωρίς, όταν σε πολύ μικρή ηλικία είχε χάσει και τους δυο γονείς της σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Και έκτοτε, όλο της τον κόσμο, αποτελούσαν η γιαγιά, ο παππούς και, φυσικά, η αγαπημένη της νονά, η πασίγνωστη ηθοποιός Αλίκη Βουγιουκλάκη, που για εκείνη όμως ήταν πάντα, και παρέμεινε έως το τέλος, η δική της Αλίκη.

Έως το τέλος...

Η λέξη «τέλος» φαινόταν να στοιχειώνει, κατά κάποιον τρόπο, τη ζωή της Ελένης. Γιατί η ίδια ήταν ακόμα ένα νέο κορίτσι, όταν ξαφνικά έμεινε εντελώς μόνη, έχοντας χάσει πια και τους ελάχιστους εναπομείναντες δικούς της ανθρώπους. Και αποδείχτηκε πολύ δύσκολο να επανακαθορίσει τη ζωή της, με τις νέες ισορροπίες που δημιουργήθηκαν πια για εκείνη.

Από τότε βέβαια είχαν περάσει χρόνια. Και όμως η πορεία της εξακολουθούσε να είναι μοναχική.

Μα γιατί δεν μπορούσε, επιτέλους, αυτό να αλλάξει;

Και αυτό το διαρκές «γιατί» επέμενε να αιωρείται στη ζωή της, χωρίς ωστόσο να βρίσκει μια πειστική απάντηση.